

Der var 208 Millioner Skatteindtægt at løbe paa til Imødegaaelse af Forøgelsen ved den halvaars Lønningslov, der tales saa meget om, og til Imødegaaelse af, hvad der maatte være og fremkomme af overordentlige Vanskeligheder.

Hvis man paa ny sammenholder de to Perioder med hinanden, vil det vise sig, at i de to sidste Aar under den radikale Regering var der af overordentlige Udgifter af militær Art ca. 60 Mill. Kr., alt sammen samlet i Aaret 1918—19, og at der i 1918—19 tillige var overordentlige Udgifter vedrørende den civile Befolkning paa 282,9 Mill. Kr. Disse to Aar havde altsaa tilsammen overordentlige Udgifter af følgende Størrelse: Militærudgifter paa 60 Mill. Kr. og Civiludgifter i 1918—19 282,9 Mill. Kr. i 1919—20 198,2 Mill. Kr., tilsammen 380 Mill. Kr., saaledes at de overordentlige Udgifter tilsammen androg 540 Mill. Kr. i disse to Aar. Foruden disse overordentlige Udgifter paa 540 Mill. Kr. var der altsaa ordentlige Udgifter paa 608 Mill. Kr., tilsammen en Udgift paa 1 148 Mill. Kr. Disse dækkedes paa følgende Maade: Ved Skatter 977 Mill. Kr. og ved andre Nettoindtægter, nemlig Forskellen mellem andre Statsindtægter og Underskuddet af Statsvirksomhederne, 79 Mill. Kr. og ved Underskud paa Driften, det vil sige ved Laanemidler, 92 Mill. Kr. Naar jeg har opstillet Tallene paa denne Maade, er det, fordi Statsministeren stadig har fremstillet sine Vanskeligheder som fremkommet ved Skatteindtægternes Dalen. Altsaa, af Udgifterne paa 1 148 Mill. Kr. var 540 Mill. Kr. ekstraordinære Udgifter af civil og militær Art, de dækkedes tilsammen væsentlig ved Skatter, og de krævede i alt et Laanebeløb af 92 Mill. Kr.

Hvorledes kan det nu forklares, at Statsminister Neergaard i sine to Aar, der bragte 26 Mill. Kr. større Skatteindtægt, maatte anvende 146 $\frac{2}{3}$ Mill. Kr. Laanemidler til at dække disse Udgifter, skønt der det andet Aar ogsaa var en stor Nedgang i Præniveauet? Naar man undersøger Tallene til overordentlige Foranstaltninger vedrørende Dyrtiden, Arbejdsløsheden og Forsyningerne, saa er der i disse Aar udgivet ca. 237 Mill. Kr., deraf vedrørende det foregaaende Aar, altsaa den radikale Periode, Betalingen af, hvad man var forpligtet til at udrede, 80 Mill. Kr., hvortil der imidlertid fandtes en Dækning paa 43 Mill. Kr., nemlig 13 Mill. Kr. opført paa Statsregnskabet og 30 Millioner i særlige Fonds, Sukkerordningens Overskud og

Centralkontorets Overskud. Altsaa, den faktiske Udbetaling, som Ministeriet havde til overordentlige Udgifter, var 194 Millioner. Hertil kom de sønderjydske Udgifter, der vel kan anslaaes til 80 Millioner. Jeg taler her om Driftsbudgettet, den allerstørste Udgift vedrørende Sønderjylland kom paa Formueparagraffen, som jeg senere skal beskæftige mig med. Altsaa, i alt havde Statsminister Neergaard 274 Millioner i overordentlige Udgifter, men de andre Udgifter androg 750 Millioner, i alt 1 054 Millioner. Men den højtærede Statsminister kunde ikke nøjes med at dække disse, han skulde dække noget andet, nemlig den Nettoudgift, der fremkom ved Forskellen mellem andre Indtægter og Statsvirksomhedernes Underskud, en Nettoudgift paa 94 Millioner. Derved kom han op paa at skulle dække 1 148 Millioner. Dem dækkede han ved 1 002 Millioner i Skatter og 146 Millioner i Laanemidler.

Det vil altsaa ses, at den højtærede Statsministers overordentlige Udgifter var 266 Millioner mindre end hans Forgængers og hans andre Udgifter 172 Millioner større, hans samlede Udgift var altsaa 94 Millioner mindre, hans Skatter derimod 25 Millioner større, og han brugte af Laanemidler 54 Millioner mere. Skønt hans samlede Udgift var 94 Millioner mindre, brugte han 79 Millioner mere. Forklaringen er den ganske simple, at medens det foregaaende Ministeriums Overskud af andre Indtægter, sammen med Statsvirksomhedernes Underskud, gav 79 Millioner til Rest, maatte Statsminister Neergaard, efter at have forbrugt alle Statens Indtægter udover Skatten, til at dække Statsvirksomhedernes Underskud yderligere afholde et Underskud paa 94 Millioner.

Dette viser ganske tydeligt, at Statsministerens Vanskeligheder i disse Aar ikke skyldes svigtende Skatteevne, ej heller, at Udgiftsbudgetterne var spændt til Bristen, ej heller, at han blev overvældet af overordentlige Udgifter. Hans Vanskeligheder stammer fra to specielle Forhold: Statsbanerne led under Trykket af Kuldispositionerne i Sommeren 1920, der kostede ca. 70 Millioner, og Landbrugsministerens Forsyningslovforslag bragte et ikke ved Budgettets Læggelse budgetteret Underskud paa ca. 100 Millioner. Uden disse fejlagtige Dispositioner havde Skatterne rigelig kunnet dække Statsministerens hele Behov.

Jeg gaar derefter over til at omtale Formueparagraffen. I de to sidste radikale Styreaar blev der anvendt til Formue-